

РЕШЕНИЕ

№ 21935

гр. София, 31.10.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в публично заседание на 14.10.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Цонка Вретенарова, като разгледа дело номер **5427** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 268 и следващите от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК). Делото е образувано по жалба подадена от М. Г. М., ЕГН: [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица] срещу Решение № ПИ-135/13.05.2024 г., издадено от и.д. Директор на ТД на НАП С., изпълняващ длъжността Директор на ТД на НАП С., съгласно Заповед № 1149/15.04.2024 г. на Изпълнителен директор на НАП. С жалбата се иска от съда да постанови отмяната на оспореното решение като незаконосъобразно, конкретно счита за неправилно приетото в решението, че постановлението на публичния изпълнител е законосъобразно, не било видно от мотивите как е изчислен размера и какви са били мотивите на публичния изпълнител да приеме, че ще се затрудни събирането на установеното и изискуемо публично вземане. Относно наложения заповор върху банковата сметка на оспорващия цитира изискванията на чл.212, ал.1 и ал.3 ДОПК, както и чл.213, ал.1, т.5 ДОПК, като твърди, че от мотивите на постановлението не ставало ясно дали са спазени изискванията на чл.213 от кодекса и как е определено коя част от имуществото подлежи на изпълнение. Оспорва приетото в решението на директора, че е бездействал като не предприел никакви действия по доброволно плащане на задълженията си. Твърди, че многократно уведомявал публичния изпълнител за желанието да погаси задълженията си, както и, че по банковата му сметка постъпвали суми единствено от социални помощи. Като недостатъчен довод определя приетото в решението, че търговската банка не е уведомила публичния изпълнител за произхода

на наличните по банковата му сметка суми, за времето от издаването на постановлението до момента на жалбата не били предприети никакви действия за принудително изпълнение, поради бездействието на публичния изпълнител са причинени вреди на оспорващия – натрупване на лихви.

Пред съда жалбата ес поддържа чрез адв. Ч., която в ход по същество претендира и нейната основателност.

Ответникът – директорът на ТД на НАП – С., чрез юрк. Й. в ход по същество и в писмена защита оспори жалбата изцяло, като претендира неоснователността ѝ. Иска от съда да постанови отхвърлянето ѝ, претендира присъждането на разноски за юрисконсултско възнаграждение. В писмената защита мотивира законосъобразност на оспореното решение на всички основания, в това число за преценката, че събирането на публичните задължения на оспорващия – по чл.162, ал.2, т.1 ДОПК, установени по основание и размер, непогасени в законоустановените срокове, ще бъде затруднено. За спазване на изискванията за несеквестрируемост върху имущество и вземания, се позовава на съдържанието на заповестното съобщение до търговската банка – посочването на чл.213, ал.1 и ал.2 ДОПК и дадените указания кои суми не се запорират, указанието при изплащане на суми банката да се убеди по безспорен начин за обстоятелствата по чл.213 ДОПК. В отговора на „Юробанк България“ АД не била предоставена информация на публичния изпълнител за произхода на наличните по банковата сметка средства към датата на налагане на запора, а жалбоподателят не е посочил изплащането на пенсията и социалните помощи да е затруднено вследствие на наложената обезпечителна мярка, не сочел и невъзможност а разполага с несеквестрируемите суми по банковата с сметка, а от представеното извлечение от банковата му сметка за периода 14-17.05.2024г. се установявали транзакции на пари в брой. В жалбата пред директора също не били ангажирани доказателства за произхода на паричните средства по банковата сметка, такива са представени едва пред съда, а от извлечението било видно и други постъпление – олихвяване и транзакция вноска на каса „захранване на сметка“ – 200 лв. на стр.5 от извлечението, които не попадат в хипотезата на чл.213 ДОПК. Публичните задължения по изпълнителното дело произтичали от декларирани задължения за данъци и осигурителни вноски - изпълнителни основания по чл.209, ал.2, т.2 ДОПК, жалбоподателят бил наясно със задължението си да ги плати в законоустановените срокове, но в случая липсвало доброволно изпълнение.

Административен съд София-град, Първо отделение, 12-ти състав, като обсъди доказателствата по делото и извърши дължимата проверка на оспорения акт, от фактическа и правна страна приема за установено следното:

С Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. №С 190022-022-0122298/20.12.2019 г., издадено от публичен изпълнител при ТД на НАП С., е наложен запор върху налични и постъпващи суми по банкова сметка на М. Г. М., находяща се в ТБ „Юробанк България“ АД, за сумата от 3 414,93 лв., в това число главница в размер на 2 252,39 лв. и лихва в размер на 1 162,54 лв., по мотиви, че ще се затрудни събирането на установеното и изискуемо публично вземане по изп. дело №190640896/2019 г., с длъжник М.. До банката е изпратено Заповестно съобщение №090022-146- 0008945/20.12.2019 г., в което са цитирани чл. 213, ал. 1, т.3 и т.5, както и ал. 2 от ДОПК – за сумите, които не се запорират, указано е, че при изплащане на сумите, банката е длъжна да се убеди в посочените обстоятелства по чл.213 ДОПК. В

отговор от дата 30.12.2019г. от страна на търговската банка е посочено, че наличността по сметката е достатъчна за покриване на цялата посочена в заповното съобщение сума, няма предишно наложени заповри, публичният изпълнител е уведомен, че ЕТ „Милчо Георгиев Методиев“ с ЕИК[ЕИК] не е клиент на банката.

Постановлението, както и съобщение за доброволно плащане на същите задължения от дата 25.02.2019г., са връчени на пълномощник на М. на дата 19.04.2024г. С Разпореждане от 13.03.2020г. производството по изпълнителното дело било частично прекратено за публично задължение в размер на 13.73лв. По възражение, представено по преписката без дата и номер, се сочи в решението на ответника, че е издадено Разпореждане с изх. № С240022-137-0002055/13.03.2024г., с което публичният изпълнител отказал погасяването по давност на публичните задължения за данъци и ЗОВ., главница в размер на 2 232,39 лв. и лихва в размер на 2 169,62 лв., общо 4 401,85 лв., произтичащи от декларации за данъци и задължителни осигурителни вноски. Видно от разпореждането, се касае за задължения по данъчна декларация, подадени през 2014, 2015, 2016, 2017 и 2018г. от 20.11.2015г. за Фонд ДОО, НЗОК и Фонд ДЗПО - публични задължения по смисъла на чл. 162, ал. 2, т. 1 от ДОПК.

С обжалваното Решение №ПИ-135/13.05.2024 г. на и. д. директор на ТД на НАП С. е оставена без уважение жалбата с вх. №94-М-322/29.04.2024 г. на М. М. срещу Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. №С 190022-022-0122298/20.12.2019 г., издадено от публичен изпълнител при ТД на НАП С.. В решението е прието, че постановлението е издадено от компетентен орган, публичен изпълнител правилно и законосъобразно пристъпил към обезпечаване на установените публични вземания на основание чл. 195, ал. 1 и ал. 2 от ДОПК, имал право да наложи обезпечението, тъй както задълженията не са платени в законоустановените срокове. По възражението, че по банковата сметка постъпва единствено пенсионно възнаграждение, органът е обсъдил разпоредбите, посочени в заповното съобщение. Предвид, че липсвало доброволно плащане и адните по преписката за установени и изискуеми публични задължения, то обезпечителната мярка била необходима и наложителна с оглед гарантиране на интересите на фиска, към 07.05.2024г. общите задължения на лицето били в размер на 4 484,67 лв- по електронна справка, а обезпечителните мерки с постановлението целели единствено да гарантират събирането на публичните задължения. Задълженията произтичали от подадени от лицето декларации - изпълнителни основания по чл.209, ал.2, т.2 ДОПК, а с подаването на декларациите, лицето било наясно със задължението си да ги дзаплати в законоустановените срокове, което не било сторено, в случая принудителното изпълнение замествало дълживмото, но неосъществено доброволно изпълнение.

Пред съда са приети доказателствата по административната преписка и представените с жалбата извлечения от банковата сметка на жалбоподателя от „Юробанк България“ АД за периода 10.08.2011г. до 17.05.2024г. , от които се установява действително, че жалбоподателят е могъл да тегли пари в брой както и, че е внесъл на каса суми, както твърди юриконсулт Й. в писмената си защита, обсъдена по-горе. Също се установява, че останалите постъпили суми касаят постъпления от пеннсии и социални помощи.

При така установеното по фактите, съдът формира следните правни изводи:

Предмет на съдебната проверка е само законосъобразността на решението директора,

както и постановлението на публичния изпълнител. Въпроси, касаещи бездействия на публичния изпълнител и други, свързани с погасяване на задълженията, не са предмет на делото, предвид, че същите попадат в предмета на разпореждането на публичния изпълнител от дата 13.03.2024г., претенцията за бездействие на публичния изпълнител за събиране на задължението, относима към погасяване на задълженията по давност - тъй като има такава последица, следва да се претендира при обжалване на отказа по разпореждането по съответния ред.

Обжалваното решение е издадено от компетентен орган, предвид, че е издадено от изпълняващ длъжността Директор на ТД на НАП С., съгласно Заповед № 1149/15.04.2024 г. на Изпълнителен директор на НАП. Същото е и допустимо, като постановено по подадена в срок жалба, с оглед на което не е налице основание за нищожност. Същото е издадено в изискващата се писмена форма, съдържа изложения правни и фактически съображения.

Съдът намира, че оспореното решение е и законосъобразно, доколкото се касае за обезпечаване на неплатени в срок публични задължения - ликвидни и изискуеми, произтичащи от декларации на оспорващия, и които публичният изпълнител поради неплащането им в значителен период, не само е можел, но е и задължен да обезпечи събирането им. Както основателно възразява ответникът, оспорващият не посочва да е затруднен да получи вземанията си от търговската банка за доходи от пенсията си или социалните помощи, не твърди и неспазване на забраната за несъквесируемо имущество от търговската банка.

Правата на оспорващия са защитени при налагането на процесното обезпечение, доколкото на търговската банка изрично е наредено да не налага запора върху несеквесируемо имущество по чл.213, ал.1, т.5 ДОПК - относно пенсията и съгласно чл.213, алр.2, т.2 ДОПК - и върху социалните помощи, предоставяни от държавния или общинския бюджет. Предвид съдържанието на заповестното съобщение до търговската банка, то търговската банка е задължена да следи изпълнението да не бъде насочено върху есеквесируемо имущество. Обстоятелството, че по банковата сметка на оспорващия са постъпвали до сега изключително суми, свързани с пенсии и социални плащания, не изключва налагането на заповест върху вземането му от търговската банка.

На следващо място, с постановлението са наложени допустими от закона обезпечителни мерки - заповест на вземане от търговска банка по чл.202, ал.1 ДОПК.

Правилен е изводът в оспореното решение за законосъобразност на Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. №С 190022-022-0122298/20.12.2019 г., издадено от публичен изпълнител при ТД на НАП С., е наложен заповест върху налични и постъпващи суми по банкова сметка на М. Г. М., находяща се в ТБ „Юробанк България“ АД, за сумата от 3 414,93 лв., в това число главница в размер на 2 252,39 лв. и лихва в размер на 1 162,54 лв., по мотиви, че ще се затрудни събирането на установеното и изискуемо публично вземане по изп. дело №190640896/2019 г., с длъжник М..

По изложените съображения, жалбата е неоснователна и съдът следва да постанови отхвърлянето ѝ. Предвид своевременно направено искане за присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение от процесуалния представител на ответника, съдът следва да се произнесе. На основание чл.161, ал.1 ДОПК предвид изхода на делото, искането за разноски на ответника следва да бъде уважено, като съдът

присъди разноси съобразно материалния интерес, на основание чл.8, ал.1 вр. чл.7, ал.2, т.2 аот Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения и предвид интереса - .3 414,93лв., или за юрисконсултско възнаграждение в размер на 640 лв.

На основание изложеното и чл.197, ал. 4 ДОПК, съдът

РЕШИ :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. Г. М., ЕГН: [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица] срещу Решение № ПИ-135/13.05.2024 г., издадено от и.д. Директор на ТД на НАП С., изпълняващ длъжността Директор на ТД на НАП С., съгласно Заповед № 1149/15.04.2024 г. на Изпълнителен директор на НАП.

ОСЪЖДА М. Г. М., ЕГН: [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица] да заплати по бюджета на Териториална дирекция на националната агенция за приходите С., сумата от 640 (шестотин и четиридесет) лева за разноси.

Решението е окончателно.

Съдия: